

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 347.

Anden Session.

90de Møde.

Fredagen den 14de Februar.

(Forts.)

Indenrigsministeren (fortsat): Jeg skal benytte denne Leilighed til at omtale et Citat af den slesvigiske Lov, som blev anført af den ærede Rigsdagsmand fra Langeland (S. M. Hansen), med Hensyn til hvilket han udtalte, at alle ældre Contracter, Jagtretten i Slesvig vedkommende, vare ophævede ved den nye Lov. Jeg troer, at han i saa Henseende feiler; jeg troer ingenlunde, de Udtryk, som findes i Loven, medføre det, men at de have den Betydning, at de Concessioner, hvorved Kongen har overdraget sin Jagtret til Andre, ere bortfaldne. Forholdet er mig iøvrigt ikke nøie bekendt; men et saadant Omfang, som den ærede Rigsdagsmand meente, at Loven skulde have, troer jeg ikke den har.

Mourier: Jeg har heller ikke kunnet forstaae den Række af Vædringsforslag, der er stillet under Nr. 3, anderledes, end at de gaae ud paa et Slags Med-Jagtret, nemlig en Jagtret for Brugeren, som skulde bestaae ved Siden af Eierens. Men det forekommer mig da virkelig, at disse Forslag staae i et noget synderligt Forhold til Vædringsforslagene under Nr. 2, og at det vilde være endnu synderligere, om hine Forslag skulde gaae igjennem, efterat Forslagene under Nr. 2 ere forkastede. De ærede Forslagsstillere have jo ikke meent, at alle Jordbrugere skulde have Ret til at afløse Jagten, idet denne Ret, efter deres Forslag Nr. 2, alene skulde tilkomme Livsfasterne og andre livsvarige Brugere; men de Grunde, der medførte, at det ikke skulde tilstedes enhver Jordbruger at afløse Jagten, maatte i det Bessentlige ogsaa lede til, at det ikke ret vel kunde gaae an, at indrømme enhver Jordbruger den

Jagtret, som Forslaget under Nr. 3. Vitr. a gaaer ud paa; og omvendt, hvis man vilde indrømme enhver Jordbruger en saadan Jagtret, som den, det sidstnævnte Forslag sigter til, kunde man vistnok ogsaa gjerne uden stor Betænkelse fastsætte, at enhver Jordbruger ligeledes skulde være berettiget til at afløse Jagtretten fra Eierens. Noget sært blev det og, at Jordbrugeren, uden at udrede nogen som helst Erstatning til den forhen til Jagten eneberettigede Eier, skulde faae ubestridt Ret til selv at jage paa den Grund, han havde i Brug, men skulde være udelukket fra imod Erstatning at afløse Eierens Jagtret. Det lidet Begrundede heri falder endnu mere i Dinene, naar man betænkter, at, forsaavidt det kan interessere Eierens, ikke at skulle lade sig fraløse Jagtretten paa den Grund, en Anden har i Brug, er det ordentligviis ikke saameget, fordi det er ham om at gjøre, selv at kunne udøve Jagtretten paa denne Grund, hvilket i Almindelighed for ham vil være en temmelig ligegyldig Sag, men meget mere, fordi det netop er ham magtpaaliggende, at Jordbrugeren ikke faaer Jagtretten; og hvorfor kan dette være ham af Bigtighed? det er ikke, fordi han skulde kunne have noget imod, at Jordbrugeren fik den størst mulige Fred paa sine Marker, men fordi Afgang for enhver Jordbruger til at jage paa sin Grund kunde blive fortrædige for Eierens Jagtret paa det angivne District, og i Særdeleshed kunde enkelte Lodder, som vare overdragne Andre i Brug, være saaledes stituerede, at dette i høi Grad vilde blive Tilfældet. Seet fra den jagtberettigede Eiers Standpunkt, og dette kan dog, naar man ei vil fratage ham Jagten, ikke ganske tabes af Sigte, er Vædringsforslaget under Nr. 3, Vitr. a, endog værre end Forslagene under Nr. 2, som det ærede Thing